

Czczycie Boga w duchu i prawdzie

Randolpha Dunna

Większość ludzi, jeśli nie wszyscy, teraz i przez całą starożytność czciła jakąś istotę. „Człowiek prymitywny obawiał się wszelkich przejawów mocy; czcił każde zjawisko naturalne, którego nie mógł pojąć. Obserwacja potężnych sił natury, takich jak burze, powódzie, trzęsienia ziemi, osunięcia się ziemi, wulkany, ogień, upał i zimno, wywarła ogromne wrażenie na rozwijającym się umyśle człowieka. Niewytłumaczalne rzeczy w życiu nadal nazywane są „czynami Bożymi” i „tajemniczymi zarządzeniami Opatrzności”.

„Wiadomo, że od pięciuset do sześciuset takich jednostek plemiennych miało własną, niezależną historię rozwoju społecznego i religijnego w całkowitej izolacji od siebie, z wyjątkiem sporadycznych marginalnych kontaktów na granicach swoich terytoriów. We wszystkich bez wyjątku plemionach Australii istnieje wiara w jedną Najwyższą Moc, która jest pierwszą przyczyną wszelkiego stworzenia.

Starożytni Egipcjanie mieli Ra, boga słońca, i Ozyrysa, boga podziemi, podczas gdy Babilon, Grecja i Rzym czcili mitologicznych bogów.

Obecnie znaczna część światowej populacji składa się z chrześcijan, Żydów i muzułmanów, którzy czczą Boga, Jehowę, Boga Mojżesza i Abrahama, czyli Allaha, Boga czczonego przez muzułmanów. Istnieją kolosalne nieporozumienia pomiędzy i wewnątrz każdego z nich. Kolejna znacząca część świata wyznaje takie wierzenia, jak buddyzm i hinduizm. Są jednak jeszcze inne narody, takie jak narody prymitywne, które mają swoje uświęcone tradycją „duchowe” wierzenia.

Przykłady te wskazują na podstawową cechę człowieka istniejącą od stworzenia, chęć złożenia hołdu i oddawania czci jakiejś istocie.

Nastawienie serca człowieka jest najważniejsze, gdyż Jezus stwierdził: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem. To jest pierwsze wielkie przykazanie. I drugie jest mu podobne: Będziesz Kochał bliźniego swego jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach opiera się całe Prawo i Prorocy”.. Później Jezus podał nowe przykazanie: „Daję wam, abyście się wzajemnie miłowali: tak jak Ja was umiłowałem, tak i wy powinniście się wzajemnie miłować. Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali”.

Biblijne serce uważane jest za siedlisko wzruszeń, namiętności i pragnień i obejmuje także władze intelektualne i moralne, choć z konieczności przypisuje się je duszy, z Międzynarodowego Standardowego Słownika Biblijnego.

Lekcja 2.

Uwielbienie Serca.

„I widział Bóg, że wielka jest niegodziwość człowieka na ziemi i że wszelkie wyobrażenia myśli jego serca są ustawicznie złe. I żałował Pan, że stworzył człowieka na ziemi, i zasmuciło go to w sercu jego „.

Micheasz napisał do dzieci Izraela, pytając: „Z czym stanę przed Panem?” a następnie podał kilka możliwości w formie innych pytań. Zakończył słowami: „Pokazał ci, człowiecze, co jest dobre. A czego żąda od ciebie Pan, jeśli nie tego, abyś postępował sprawiedliwie, miłował miłosierdzie i pokornie chodził z Bogiem twoim”?

Jezus powiedział do szatana: „Oddawaj cześć Panu, Bogu swemu, i służ tylko Jemu”. Niektórym trzymającym się tradycji faryzeuszom Jezus zacytował Izajasza 29:13: „Ci ludzie okazują mi szacunek na zewnątrz wargami, lecz sercem są ode mnie daleko. Czczą mnie na próżno; ich nauki są jedynie zasadami nauczonymi przez ludzi”. Inne próżne uwielbienie obejmuje aniołów, bożków, ludzi, ignorantów i kult diabła.

Jezus złożył swoje cielesne ciało jako jedyną ofiarę, która może usunąć grzech z człowieka. Bóg przyjął jego ofiarę, podnosząc Go z grobu, osiągając w ten sposób zwycięstwo nad śmiercią i władzą szatana nad człowiekiem. Możliwość przebaczenia i pojednania stała się dostępna dla wszystkich, którzy zdecydowali się zaufać i posłuszeństwo Chrystusowi. Ci, którzy pojednali się z Bogiem przez przebaczenie grzechów, wyrażają swoją miłość w szacunku, hołdzie i uwielbieniu dla Niego.

Osoba oddana lub religijna jest wtedy, gdy z głębi swego wnętrza, duszy i serca służy Bogu poprzez swoje dobre uczynki i składa hołd swemu Bogu. Człowiek może postrzegać kogoś jako bardzo religijnego, pobożnego chrześcijanina, obserwując wszystkie dobre uczynki, których dokonuje, ale będąc całkowicie nieświadomym motywów, dla których czyni te uczynki. Na przykład jego pragnienie uznania człowieka lub zdobycia nagrody Bożej poprzez przestrzeganie Jego przykazań nie jest prawdziwym uwielbieniem, ponieważ nie ma w nim szacunku, honoru ani hołdu. Czyn nie jest uwielbieniem, chociaż może komuś przynieść pożytek, chyba że ma swój początek w wewnętrznym człowieku, motywowanym miłością. Tylko Bóg zna zamiary „serca” człowieka. Do oddawania czci potrzebna jest miłość, wiara i działanie.

Lekcja 3.

Kogo należy czcić?

„Bóg jest duchowy, a nie fizyczny, a jego wyznawcy muszą oddawać cześć w duchu, a nie w ramach rytualnego aktu, ale jako wyraz emocji i miłości do wewnętrznej istoty, i to w prawdzie, prawdziwej i autentycznej, a nie fałszywej i fałszywej. Można mieć całą wiedzę (prawdę), ale nie mieć miłości, wówczas jego uwielbienie jest nie do przyjęcia. To jest daremne i nic nie znaczy.

Jana 4 werset 24 stwierdza, że „Bóg jest Duchem’. Słowa te zawierają jedną z najprostszych, a zarazem najgłębszych prawd, jakie kiedykolwiek dotarły do ucha śmiertelnika. Ich prawda jest jedną z największych chwał Objawienia i koryguje błędne wnioski ludzkiego rozumu. Pokazują, że:

1. Bóg jest całkowicie wolny od wszelkich ograniczeń przestrzeni i czasu i dlatego nie jest zlokalizowany w świątyniach.
2. Że Bóg nie jest materialny, jak twierdzą bałwochwalcy.
3. Że nie jest On abstrakcyjną siłą, jak sądzą [niektórzy] naukowcy, lecz Istotą.
4. Aby był wywyższony ponad wszelką potrzebę świątyni, ofiar itp., które są korzyścią dla człowieka, ale nie dla Boga.

Czterokrotna Ewangelia, P. 149, JW McGarvey i Philip Pendleton

Pismo Święte stwierdza, że natura Boga jest:

- Miłość
- Życie
- Prawda
- Sprawiedliwy, święty i sprawiedliwy

- Miłosierny
- Pokój
- Wierny

Co jest miłe Bogu?

„Czego wymaga od ciebie Pan, jeśli nie tego, abyś postępował sprawiedliwie, miłował miłosierdzie i pokornie chodził ze swoim Bogiem” (Micheasza 6 werset 8)? Jezus nie błogosławił, ale skierował ostre słowa do przywódców religijnych, którzy nie przestrzegali wymagań Pana: „Biada wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze, obłudnicy! Oddajesz jedną dziesiątą [nakazaną ilość, dziesięcinę] ze swoich przypraw – mięty, kopru i kminku [aż do najmniejszego nasienia]. Ale zaniedbaliście ważniejsze sprawy prawa – sprawiedliwość, miłosierdzie i wierność. Powinieneś być ćwiczyć to drugie, nie zaniedbując pierwszego. Przywódcy ci wymagali fizycznego aspektu prawa, myśląc, że spełnili Boże wymagania, ale zaniedbali Jego zamiary i Jego naturę.

W Kazaniu na Górze, Mateusza 5, Jezus zidentyfikował kilka działań i postaw, które Mu się podobają, stwierdzając „błogosławiony”, co wskazuje, że Bóg jest zadowolony i błogosławi tych, którzy są:

- Ubodzy duchem**– uznających własną grzeszność i sprawiedliwość Bożą.
- Opłakiwać**– nieszczęśliwych ze względu na swoją duchową słabość w porównaniu z tymi, którzy są niezadowoleni ze swojej fizycznej trudnej sytuacji życiowej.
- Delikatny**– tych, którzy nie są dumni, aroganccy i wyniośli.
- Głód i pragnienie sprawiedliwości**, – ci, którzy nieustannie pragną poznać i czynić to, co słuszne i miłe Bogu.
- Miłosierny**– Współczujący, a nie osądzający i potępiający.
- Czystego Serca**– szczerych, wolnych od tego, co fałszywe, wolnych od wszystkiego, co brudzi, zafałszowuje, psuje
- Rozjemcy**– ci, którzy żyją w pokoju ze swoimi bliźnimi i pomagają innym, aby czynili to samo.

Mówićie postępujcie jak ci, którzy będą sądzeni przez prawo, które daje wolność, gdyż sąd bez miłosierdzia spotka każdego, kto nie był miłosierny [dokładnie tak, jak przepisano prawo Starego Testamentu bez względu na okoliczności]. Miłosierdzie triumfuje nad sądem (Jakuba 2:12-13)! Sąd (prawo) żąda kary, lecz Bóg okazuje miłosierdzie tym, którzy są w Chrystusie.

Jezus zapytał: „Jak myślisz, który z tych trzech był bliźnim człowieka, który wpadł w ręce zbójców?” Znaczący Prawa odpowiedział: «Ten, który się nad nim zlitował»”.

„Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłosierni, przebacząc sobie nawzajem, jak i Bóg wam przebaczył w Chrystusie”.

„Nie osądzajcie, bo i wy będziecie sądzeni. Bo jak sędzicie innych, tak i wy będziecie sądzeni”.

Chrześcijanie muszą uważać, jak traktują a. każdy, kto rani osobę, którą kocha; B. ktoś, kto grzeszy, żałuje i powraca; i C. tych, którzy odeszli, a nie pokutowali i nie powrócili do Chrystusa.

Wszystkie atrybuty Boga muszą być uwzględnione w znaczeniu Jego podobieństwa lub obrazu, na jaki Bóg stworzył człowieka. Bóg dał także człowiekowi intelekt pozwalający mu myśleć, rozumować, analizować i wybierać. Człowiek może zdecydować się trwać na podobieństwo Boże, rozeznając prawdę, okazując miłosierdzie, pragnąc sprawiedliwości i nawiązując pokojowe relacje, albo może tego nie robić, pozostając w ten sposób zerwanym w swojej relacji z Bogiem, swoim Ojcem i Stwórcą.

Ponieważ wszyscy ludzie zgrzeszyli i potrzebują przebaczenia, zdolność rozumowania dana przez Stwórcę pozwala człowiekowi zmienić swoje postępowanie, otrzymać przebaczenie i zacząć żyć bardziej jak Chrystus. Do

tych w Chrystusie Paweł napisał: „Jako bowiem wybrany lud Boży, święty i umiłowany, przyodziejcie się we współczucie, dobroć, pokorę, łagodność i cierpliwość. Znoście jedni drugich i przebaczajcie wszelkie krzywdy, jakie możecie mieć wobec siebie. Przebaczajcie jak Bóg Pan ci przebaczył. A nad wszystkimi tymi cnotami przyoblekasz się w miłość, która spaja je wszystkie w doskonałą jedność”. Wzrastając w nich, chrześcijanie będą odzwierciedlać obraz Boga i okazywać owoc Ducha, którym są „miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność i wstrzeźliwość”.

Wyżej wymienionych cech Boga nie można poczuć, powąchać, posmakować, zobaczyć ani usłyszeć. Obserwując postępowanie i postawę Jezusa, można poznać Ojca, co jest dokładnie tym, co Jezus powiedział Filipowi.

Desperacko potrzebujemy miłości i przebaczenia. W naszym stanie grzechu i buntu zasługujemy na śmierć, której wymaga sprawiedliwość. Bóg poprzez życie, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa daje możliwość uzyskania przebaczenia. Kiedy ktoś przyjął Boży dar przebaczenia, Chrystusa, poprzez zaufanie i posłuszeństwo, w jego wnętrzu panuje postawa miłości, pokoju i wdzięczności i pojawia się pragnienie wyrażania tej miłości na różne sposoby, słowa, myśli i czyny .

Co Bóg widzi i słyszy?

Piękny dźwięk ludzkiego głosu lub wyrażeń płynących z ludzkiego serca.

- Pieniądze, które są dawane lub powody, dla których pieniądze są dawane.
- Słowa piosenki lub szczere myśli generowane przez te słowa.
- Słowa modlitwy lub skruszone serce, nawet jeśli trudność w wyrażaniu swoich uczuć.
- Kazania wygłaszane lub kazania przeżywane.
- Uczestnictwo w Wieczery Pańskiej lub wspomnianie odkupieńczej ofiary i zmartwychwstania Chrystusa.
- Niemożność gromadzenia się razem lub niebudowania innych, gdy są zebrani.
- Czytanie Biblii lub rozmyślanie nad Bożym Orędziem.
- Prowadzić dobre życie moralne lub życie ofiarne.

Codienne życie odzwierciedlające obraz Boga polega na składaniu „...swoich ciał jako ofiary żywej, poświęconej Bogu i Jemu miłej. Ten rodzaj oddawania czci jest właściwy”.

Wdzięczny chrześcijanin będzie szukał sposobów i okazji, aby wyrazić swoją wdzięczność Chrystusowi jako swemu Zbawicielowi. Będzie żył jak najbliższy przykładu Jezusa i będzie starał się zrozumieć wolę Bożą, którą On dał przez Apostołów przez Ducha Świętego. Chrześcijanin będzie Go chwalił we wszystkich jego czynach, włączając w to pamięć o życiu, śmierci, pogrzebie i zmartwychwstaniu Chrystusa, gdy będzie uczestniczył w „Wieczery Pańskiej”.

Lekcja 4

Kiedy należy lub należy oddawać cześć?

Będąc ofiarą żywą, będziemy oddawać cześć Bogu w każdym czasie i we wszystkim, oddając Bogu dziękczynienie, chwałę i uwielbienie, szukając jednocześnie sposobów na:

- a. Pomagajcie innym dzieciom Bożym i potrzebującym.
- b. Zachęcaj innych do życia ofiarnego.
- c. Głoś orędzie przebaczenia i zbawienia; życie, śmierć, pogrzeb, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Chrystusa.

Chrześcijanie nie powinni porzucać (przestawać, porzucać) przebywania z innymi, budowania ich i tworzenia społeczności w Chrystusie, niezależnie od tego, kiedy i gdzie się gromadzą. Będą wierni swojemu Zbawicielowi, Jego Przestaniu, Jego ludowi i nie będą się wstydzić. Paweł nie wstydził się, bo stwierdził: „Nie wstydzę się ewangelii, jest ona bowiem mocą Bożą ku zbawieniu”.

Paweł ujął to również w ten sposób: „Skoro więc powstałicie z Chrystusem, zwróćcie swoje serca [całe wasze istoty] na to, co w górze, gdzie Chrystus zasiada po prawicy Boga. Skupiajcie się na tym, co w górze, a nie na tym, co ziemskie [dla zadowolenia siebie], bo umarłeś, a twoje życie jest teraz ukryte z Chrystusem w Bogu. Gdy się objawi Chrystus, który jest waszym życiem, wtedy i wy razem z nim ukażecie się w chwale”. „Niech pokój Chrystusowy panuje w sercach waszych, gdyż jako członkowie jednego ciała powołani zostaliście do pokoju. I bądź wdzięczny. Niech słowo Chrystusa mieszka w was obficie, gdy z całą mądrością nauczacie i napominacie się nawzajem, i gdy z wdzięcznością w sercach waszych śpiewacie Bogu, psalmy, hymny i pieśni duchowe. I cokolwiek działacie, czy to w słowie, czy w uczynku, wszystko czyńcie w imię [władzy] Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego”.

Poniższe dwa przykłady odnoszą się do zgromadzenia się Żydów i chrześcijan pochodzenia pogańskiego, przy czym żadnego z nich nie należy uważać za rozkaz, ale za działanie w różnych miejscach.

„Przyjęli więc chrzest ci, którzy przyjęli jego słowo, i zostało przyłączonych tego dnia około trzech tysięcy dusz. I trwali w nauce apostołów i wspólnocie, w łamaniu chleba i modlitwach. [...] I dzień po dniu, wspólnie uczęszczając do świątyni i łamiąc chleb w swoich domach, przyjmowali pożywienie z radosnym i hojnym sercem, wychwalając Boga i ciesząc się przychylnością całego ludu”.

„Ci szli dalej i czekali na nas w Troadzie. My zaś odpłynęliśmy z Filipi po dniach Przaśników i po pięciu dniach dotarliśmy do nich w Troadzie, gdzie spędziliśmy siedem dni. Pierwszego dnia tygodnia, kiedy zebraliśmy się razem na łamanie chleba [co mogło oznaczać Wieczерę Pańską, wspólny posiłek lub jedno i drugie], Paweł mówił. Greckie słowo *dialegomai*, nie było głoszone w tłumaczeniu w niektórych Bibliach, jak np. *dialegomai*, oznacza rozmowę, dyskusję z kimś, kłótnię, dyskusję] z nimi, zamierzając wyruszyć następnego dnia, i przedłużył mowę do północy

Oddawanie czci Bogu poprzez służbę, nauczanie, śpiewanie i napominanie nie ogranicza się do wspólnych spotkań w jakimś konkretnym dniu.

Lekcja 5

Gdzie należy oddawać cześć?

Kiedy Bóg wyzwolił dzieci Izraela z niewoli egipskiej, zawarł z nimi przymierze, które obejmowało namiot spotkania, w którym Jego kapłan składał Bogu ofiary. Wiele lat po osiedleniu się w Ziemi Obiecanej Salomon zbudował w Jerozolimie świątynię, w której mogli oddawać cześć Bogu i składać ofiary. Wiele lat później Jezus powiedział Samarytance: „Uwierz mi, niewiasto, nadchodzi czas, kiedy nie będziesz oddawać czci Ojcu ani na górze Garizim, ani w Jerozolimie. Jan 4 werset 21. W nadchodzącym Nowym Przymierzu kult nie będzie odbywał się w świątyniach zbudowanych przez człowieka ani w specjalnych miejscach, ale w sercu człowieka, jego świątyni.

Nowe Przymierze wyeliminowało kult Świątyni Starego Przymierza. „Jezus uzyskał teraz wyższą służbę, ponieważ przymierze, w którym pośredniczy, opiera się na lepszych obietnicach. Gdyby pierwsze przymierze było nienaganne, nie trzeba byłoby szukać drugiego, lecz Bóg znalazł coś złego w swoim ludu, gdy powiedział: „Oto nadchodzą dni – wyrocznia Pana – kiedy ustanowię nowe przymierze z domem Izraela i z domem Judy nie będzie podobne do przymierza, które zawarłem z ich przodkami, gdy ująłem ich za rękę i wyprowadziłem z ziemi

egipskiej nie dotrzymam mojego przymierza, zlekceważyłem ich, wyrocznia Pana, gdyż takie jest przymierze, które zawarę z domem Izraela po tym czasie, wyrocznia Pana: Włożę moje prawa do ich umysłów i wypiszę je na ich sercach. sercach. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem”.

Ofiarowując Bogu swoje ziemskie ciało jako ofiarę za grzech, ofiarę pojednawczą, Jezus wypełnił Stare Przymierze wraz z kultem świątynnym, dany przez Boga za pośrednictwem Mojżesza, i zastąpił je Nowym Przymierzem opartym na lepszych obietnicach, w którym odkupiony człowiek stał się Świątynią Boga „Czy nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś zniszczy świątynię Bożą, Bóg zniszczy jego. [Czy ktoś niszczy świątynię Bożą, powodując lub odwołując innego od Boga?] Bo świątynia Boża jest święta, a wy nią jesteście”. ... „Albo czy nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was, a którego macie od Boga? Nie należysz do siebie, bo zostałeś kupiony za wysoką cenę. Wystawiajcie więc Boga w swoim ciele”.

Ponieważ chrześcijanie są Jego świątynią i mieszka w nich Duch Święty, mają „stawiać wasze ciała na ofiarę żywą, świętą i przyjemną Bogu, co jest waszym duchowym kultem”.

Ani lokalizacja, ani struktura fizyczna nie są istotne. Ważne są jednak pragnienia, zamiary umysłu i postawa tych, którzy są w Chrystusie. Liczy się to, jak ktoś żyje swoim życiem, jak traktuje innych i jak reaguje, ofiarowując swoje zasoby, pieniądze, czas i umiejętności. Nasza żywa ofiara, działania w naszym życiu, mają być dokonywane wszędzie, a nie w fizycznym miejscu, takim jak góra Garizim, Jerozolima czy budynek kościoła, ponieważ Bóg jest duchem, a nie materią, ciałem i krwią.

Boska natura miłości, czystości, łagodności, sprawiedliwości, miłosierdzia i wierności jest niezbędna, aby chrześcijanie byli żywymi ofiarami.

Lekcja 6

Jak należy oddawać cześć?

Zrozumienie tego, co, kto, kiedy i gdzie oddawać cześć, powinno pomóc w zrozumieniu, w jaki sposób oddawać cześć. Jeśli dawanie siebie jako żywą ofiarę jest stylem życia w służbie, to istnieje wiele czynów, które można i należy wykonywać, a które można uznać za uwielbienie. Jednak ich motywacją powinno być pragnienie bycia bardziej podobnymi do Chrystusa poprzez naśladowanie Jego przykładów, oddawanie Bogu chwały, czci, uwielbienia i uwielbienia.

Człowiek ma czcić w swojej duchowej istocie i w prawdzie [z serca, a nie rytuału], co wymaga wiedzy. Uwielbienie nie jest jakimś fizycznym aktem, rytuałem, ale czymś, co wypływa z wnętrza, z miłości i pragnienia uhonorowania, uwielbienia i zadowolenia. Osoba całkowicie niezdolna do wykonania czynności fizycznej może nadal czcić Boga i służyć mu.

Wylanie miłości, uwielbienia i uwielbienia z wnętrza człowieka, jego serca i siedliska emocji, uczuć i postawy jest służbą, prawdziwe uwielbienie. Można to zrobić samodzielnie lub w grupie. Podobne działania pozbawione emocji i uczuć miłości, uwielbienia i pochwały, wykonywane w celu wykonania polecenia lub te, które są skupione na sobie, są próżnym uwielbieniem. Jezus oświadczył: „Ci ludzie oddają mi cześć swoimi wargami [słysząc głos], ale ich serca [bez myśli] są daleko ode mnie. Czczą mnie na próżno.

Jeśli czyjeś myśli i emocje opierają się na wiedzy o Bogu i mają z Nim bliską więź, wówczas wytrenowały całą swoją istotę, aby kochać, adorować, wychwalać, służyć i oddawać cześć Bogu z prawdziwym i szczerym pragnieniem podobania się Mu [Duch i prawda - nie udawanie czy jakiś rytuał]. Jest teraz gotowy służyć Bogu w duchu i prawdzie. Ale co robić, gdy służymy Bogu lub oddajemy Mu cześć?

W Księdze Rodzaju można przeczytać, że Bóg wyzwalając potomków Abrahama z niewoli w Egipcie, zawarł z nimi Przymierze. W tym przymierzu wybrał On grupę ludzi, którzy służyli Mu jako kapłani i składali ofiary ze zwierząt za siebie i za cały lud. Bóg poprzez Mojżesza dał bardzo szczegółowe instrukcje dotyczące ich służby polegającej na składaniu ofiar.

Wiele lat później Bóg przyszedł na ziemię w postaci człowieka zwanego Jezusem z Nazaretu, Chrystusem. Żył jako jedno ze swoich stworzeń, stawiając czoła tym samym pokusom co człowiek, ale bez grzechu, stając się w ten sposób doskonałą ofiarą za grzech, ofiarując siebie Ojcu jako ofiarę krwi wymaganą do usunięcia grzechów człowieka. Apostoł Jan w Objawieniu 1:6 stwierdza: „Uczył nas królestwem kapłanów dla Boga, swego Ojca”.

Polecenia Boga dla kapłanów Nowego Przymierza były również specyficzne, choć bardzo różne od tych ze Starego Przymierza. Kapłani Nowego Przymierza, mężczyźni i kobiety w Chrystusie, mają być żywymi ofiarami, gdy codziennie służą Bogu, czyniąc dobre uczynki, zachęcając innych do wierności oraz składając podziękowania, uwielbienie i adorację

Lekcja 7

Zgromadzenie w celu zbudowania

Biblia nie podaje konkretnych wskazówek co do częstotliwości i miejsca wspólnych zgromadzeń. W rozmowie z Samarytanką Jezus wyraźnie dał do zrozumienia, że przyszłe oddawanie czci nie zależy od lokalizacji.

„Spotkania wczesnego kościoła charakteryzowały się funkcjonowaniem każdego członka, spontanicznością, wolnością, żywotnością i otwartym uczestnictwem (patrz na przykład 1 List do Koryntian 14 wersety od 1 do 33 i List do Hebrajczyków 10 werset 25). Kościół w I wieku był płynnym zgromadzeniem, a nie statycznym rytuałem. I często było to nieprzewidywalne, w przeciwieństwie do współczesne i instytucjonalne] nabożeństwo kościelne.” Spotykali się na dziedzińcach świątynnych w miejscach publicznych oraz w domach chrześcijan. Wraz z początkiem prześladowań ze strony Żydów i Rzymian dziedzińce świątynne i kolumnada Salomona przestały być dostępne. To pozostawiło domy i inne dostępne miejsca.

Hebrajski pisarz napomina chrześcijan: „I miejmy na uwadze siebie nawzajem, aby wzbudzić w sobie miłość i dobre uczynki, nie opuszczając naszych wspólnych zgromadzeń [celowo decydując się zaprzestać zgromadzeń z innymi chrześcijanami], jak to jest w zwyczaju niektórych, ale napominając się nawzajem tym bardziej, im bardziej widzicie zbliżający się Dzień”. Wyraźnie kładziono nacisk na wspólne gromadzenie się, wzajemne poznanie trudności i smartwień oraz zachęcanie współchrześcijan do wiernego życia i wykonywania pracy miłej Bogu i pożytecznej dla innych.

Co powoduje porzucenie zgromadzeń i społeczności? Istnieją niezliczone możliwości. Strach przed prześladowaniami mógł mieć największy wpływ na pierwotny Kościół. Egocentryczni, niekochający członkowie, dominujące i kontrolujące osobowości, ignorowani, niepasujący ekonomicznie lub społecznie i wiele innych powodów może zniechęcić do wspólnoty. Nie powinno tak być wśród chrześcijan.

Wersety odnoszące się do spotykających się chrześcijan:

- Wielu zebrało się na modlitwie.
- Uczniowie zbierali się, aby łamać chleb.
- Zgromadzili kościół razem – relacjonowali.
- Zgromadzili tłumy i dostarczyli list.
- Kiedy spotykacie się, żeby coś zjeść.
- W obecności wszystkich grzeszących starszych, skarć ich.
- Dostarcz jednego szatanowi.
- Czytaj Pismo Święte i nauczaj. Daj swoje zrozumienie i słuchaj zrozumienia innych.
- Śpiewajcie sobie nawzajem.

- Jeśli cały Kościół zbierze się w jednym miejscu.

Paweł dał te wskazówki chrześcijanom w Koryncie, aby skorygowali swoje postępowanie, gdy się zgromadzili. Każdy, kto prorokuje, przemawia do ludzi, aby ich wzmocnić, dodać otuchy i pocieszyć. Ten, kto mówi w języku nieznanym zgromadzonemu, buduje siebie, ale ten, kto prorokuje, buduje zgromadzony Kościół. Chciałbym, żeby każdy z was mówił językami, których nie znacie wy, ale zgromadzony lud, ale wolę, żebyście prorokowali. Większy jest ten, kto prorokuje, niż ten, który mówi językami (chyba że interpretuje, aby Kościół mógł być zbudowany).

Tak jest z tobą. Jeśli nie znasz zrozumiałych języków, skąd ktokolwiek będzie wiedział, co mówisz? Będziesz po prostu mówił w powietrze. Bez wątpienia na świecie istnieje wiele języków, ale żaden z nich nie jest pozbawiony znaczenia. Jeśli więc nie pojmuję sensu tego, co ktoś mówi, jestem obcym dla mówiącego i on jest obcym dla mnie.

Dziękuję mojemu Bogu, że mówię językami (głoóssais) więcej niż wy wszyscy; jednak na zgromadzeniu kościelnym wolałbym powiedzieć pięć słów ze zrozumieniem, aby móc uczyć także innych, niż dziesięć tysięcy słów w języku, którego nikt ze słuchaczy nie rozumie. Jeśli zatem cały Kościół zbierze się na jednym miejscu i wszyscy będą mówić językami (głoóssais), a przyjdą niedoinformowani lub niewierzący, czy nie powiedzą, że postradaliście zmysły? Ale jeśli wszyscy będą prorokować, a przyjdzie niewierzący lub niedoinformowany, wszyscy go oświadczą. W ten sposób wychodzą na jaw tajemnice jego serca; i tak upadłszy na twarz, odda pokłon Bogu i oznajmi, że Bóg naprawdę jest wśród was. Jak więc jest, bracia? Ilekroć się zbieracie, każdy z was ma psalm, ma naukę, ma język, ma objawienie i ma wykład. Niech wszystko będzie czynione dla zbudowania. Jeśli ktoś mówi językiem (głoósem), niech będzie dwóch lub najwyżej trzech, każdy po kolei, i niech jeden tłumaczy. A jeśli nie ma tłumacza, niech milczy na zgromadzeniu kościelnym i niech mówi sobie i Bogu. Niech przemówi dwóch lub trzech proroków, a inni niech osądzą. Jeśli jednak coś zostanie objawione innemu siedzącemu, niech pierwszy milczy. Albowiem wszyscy możecie prorokować jeden po drugim, aby wszyscy mogli się uczyć i wszyscy byli zachęceni. A duchy proroków podlegają prorokom. Albowiem Bóg nie jest sprawcą zamieszania, lecz pokoju, jak we wszystkich kościołach świętych. Niech wasze kobiety i żony milczą w kościołach, bo nie wolno im mówić; ale mają być ulegli, jak mówi także prawo. A jeśli chcą się czegoś dowiedzieć, niech pytają w domu swoich mężów; bo haniebne jest, aby kobiety przemawiały na zgromadzeniu kościelnym. Niech wszystko odbywa się z szacunkiem i niech jeden mówca podąża za drugim, a nie wszyscy mówią w tym samym czasie”.

Zgromadzenia Koryntian naznaczone były brakiem szacunku, chaosem i zamieszaniem. Aby rozwiązać ten problem, Paweł napisał, stwierdzając:

- Prorocy mieli przemawiać kolejno, a nie w tym samym czasie.
- Mówcy mieli milczeć, jeśli ich język nie był zrozumiany i nie było nikogo, kto mógłby tłumaczyć.
- Mówcy mieli na zmianę przemawiać do zgromadzenia, ponieważ Bóg nie jest Bogiem zamieszania.
- Żony proroków miały okazywać szacunek swoim mężom, nie zadając im pytań publicznie, lecz prosząc o wyjaśnienia w zaciszu własnego domu.
- „Niech WSZYSTKO będzie zrobione przywoicie i w porządku” NIE oznacza, że musi istnieć ustalony porządek lub rytuał bez żadnego doraźna czynność, czy to śpiew, modlitwa czy mowa.

Lekcje do odrobienia

- Nauczanie jest ważniejsze niż bycie słuchanym
- Porządek i zrozumienie są tu najważniejsze
- Udział wszystkich chrześcijan zachęca wszystkich
- Zbudowanie jest konieczne dla wierności
- Szacunek do innych wzmacnia jedność

- Nie można ignorować poszanowania prawa i zwyczajów

Lekcja 8

Śpiewanie

Piosenki są wyrazem uczuć miłości lub nienawiści, radości lub smutku, duchowego lub zmysłowego. Pieśni i śpiewy mogą służyć przyjemności osobistej, być skierowane do ukochanej osoby lub wielbić Boga. Piosenki są także narzędziami dydaktycznymi umożliwiającymi zapamiętywanie przekonań, wydarzeń i ludzi.

Śpiew Starego Przymierza

„Przyjdźcie, śpiewajmy Panu, radośnie wołamy do skały naszego zbawienia. Przyjdźmy przed jego oblicze z dziękczynieniem i wnieśmy mu radosne okrzyki psalmami” (Psalm 95:1-2).

Bóg polecił Mojżeszowi: „Zapiszcie teraz sobie tę pieśń i nauczcie jej Izraelitów, a niech ją śpiewają, aby była dla mnie świadkiem przeciwko nim. Kiedy wprowadzę ich do ziemi opływającej mlekiem i miodem, do ziemi, którą obiecałem pod przysięgą ich przodkom, i gdy będą nasycić się i będą się rozwijać (staną się zamożni), zwrócą się do innych bogów i będą im oddawać cześć, odrzucając mnie i łamiąc moje przymierze”.

„Jehoszafat wyznaczył ludzi, aby śpiewali Panu i chwalili go [Boga] za blask jego świętości, gdy wychodzili na czele wojska i mówili: «Dziękujcie Panu, bo Jego miłość trwa na wieki»” (2 Kronik 20:21-22).

W Starym Testamencie większość odniesień śpiewaczych dotyczy wyrażen uwielbienia i wdzięczności za Boże błogosławieństwa, wieczną miłość i świętość.

Nowe Przymierze Śpiewanie

Dzieci Bożego Nowego Przymierza mają śpiewać pieśni pochwalne dla Niego całym sercem, swoją wewnętrzną istotą i zachęcać się nawzajem śpiewem.

„Jako zaś wybrany lud Boży, święty i umiłowany, przyobleczcie się we współczucie, dobroć, pokorę, łagodność i cierpliwość. Znoście siebie nawzajem i przebaczajcie wszelkie urazy, jakie możecie mieć wobec siebie. Przebaczajcie, tak jak Pan przebaczył wam. A na wszystkie te cnoty nakładana jest miłość, która łączy je wszystkie w doskonałą jedność. Niech pokój Chrystusowy panuje w sercach waszych, gdyż jako członkowie jednego ciała [Żydzi i poganie; pan i niewolnik; mężczyzna i kobieta] zostaliście powołani do pokoju. I bądź wdzięczny. Niech słowo Chrystusa mieszka w was obficie, gdy z całą mądrością nauczacie i napominacie się nawzajem, i gdy z wdzięcznością w sercach waszych śpiewacie Bogu, psalmy, hymny i pieśni duchowe. I wszystko, cokolwiek działacie słowem lub czynem, wszystko czyńcie w imię Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego”.

Efezjan 5:15-20- Paweł w liście do chrześcijan w Efezie stwierdza: „Bądźcie więc bardzo ostrożni, jak żyjecie – nie jako niemądrzy, ale jako mądrzy, wykorzystując każdą okazję, bo dni są złe. Dlatego nie bądźcie głupi, ale zrozumcie co jest wola Pana. Nie upijajcie się winem, bo to prowadzi do rozpusty. Zamiast tego bądźcie napełnieni Duchem. Rozmawianie ze sobą [ewentualnie śpiew responsywny lub antyfonalny] za pomocą psalmów, hymnów i pieśni duchowych. Śpiewajcie i grajcie w sercu swoim Panu, dziękując zawsze Bogu Ojcu za wszystko, w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa.”

Paweł mówi chrześcijanom w Kolosie, że nacisk w śpiewie kładzie się na proces myślowy, gdy wyraża się swoje uczucia wobec Boga. Paweł nie podaje szczegółów dotyczących śpiewu indywidualnego i zbiorowego. Zamiast tego podkreśla postawę wdzięczności płynącej z serca. Niezależnie od otoczenia, śpiew ma być nakierowany na jedność Ciała, nauczanie i zachęcanie kogoś, a także wielbienie Boga jest uwielbieniem.

Śpiewanie i tworzenie melodii lub muzyki dla Pana składa się z kilku elementów

- a) Śpiew – szarpanie strun [instrumentów, strun głosowych lub strun serca]
- b) Tworzenie muzyki w sercu – emocji i uczuć ze szczerością
- d) Do Pana – skierowany do Boga
- e) Prawdziwe i autentyczne, nie udawane czy fikcyjne, ale działanie mające miejsce w wewnętrznym człowieku, w sercu lub duszy, w tej części człowieka, która kocha i adoruje.
- f) Można śpiewać drugiej osobie, niezależnie od tego, czy są zgromadzeni, czy nie.

Inne wersety Nowego Testamentu odnoszące się do śpiewu

- „Będę śpiewał duchem, ale będę też śpiewał umysłem” (1 Koryntian 14:12-17; 26).
- „Czy ktoś jest szczęśliwy? Niech śpiewa pieśni pochwalne” (Jakuba 5:10-13).
- „Chwalcie Pana wszystkie narody i śpiewajcie Mu pieśni pochwalne wszystkie narody” (Rzymian 15:7-11)
- „W obecności zgromadzenia będę śpiewał Twoją chwałę” (Hebrajczyków 2:10-12)

Śpiewanie dla przyjemności przemawia do zewnętrznego człowieka, podczas gdy śpiewanie sercem odzwierciedla uczucia człowieka wewnętrznego. Dlatego wszystko, co przewyższa myśli serca i staje się miłe dla ucha, czy to harmonia, instrumenty, czy śpiewy, przestaje podobać się Bogu.

Krótki przegląd śpiewu.

Kto:

„Bądźcie napełnieni Duchem. Śpiewanie i tworzenie muzyki w swoim sercu dla Pana – osobiście

Gdzie:

Jako zespół:

W środku zgromadzenia będę Ci śpiewał

Jako pojedynczy osobnicy

Uczcie się i napominajcie jedni drugich z całą mądrością, a śpiewając psalmy, hymny i pieśni duchowne z wdzięcznością w sercach waszych Bogu

Gdy:

Czy ktoś jest szczęśliwy? Niech śpiewa pieśni pochwalne

Jak:

Będę śpiewał duchem, ale będę też śpiewał umysłem.

Istnieją różne opinie na temat tego, co stanowi dopuszczalne śpiewanie Bogu w ramach Nowego Przymierza. Należy wyjść poza opinie i osobiste przekonania i interpretować Pismo Święte konsekwentnie w jego kontekście, a nie arbitralnie. Interpretacja na podstawie błędnych przesłanek prowadzi do błędnych wniosków:

- a. Oddawanie czci odbywa się podczas „nabożeństwa”, zatem podczas zgromadzenia „nabożeństwa” musi odbywać się akceptowalny śpiew.
- b. Śpiew może mieć charakter wyłącznie śpiewu lub unisono, ponieważ harmonia skupia się na dobrym brzmieniu dla słuchacza i stanowi rozrywkę
- c. Dopuszczalne jest wyłącznie wykonanie a cappella unisono lub w harmonii czterogłosowej
- d. Jeśli ktoś ma piosenkę, oznacza to, że zgromadzenie wybiera pieśni do śpiewania
- e. Śpiewanie prosto z serca a cappella, pieśni, w harmonii lub przy użyciu instrumentów jest dopuszczalne, chyba że skupiamy się na dźwiękach, a nie na myślach serca.
- f. Lider utworu lub reżyser jest wykonawcą
- g. Wielu liderów pieśni, liderów grup lub zespołów uwielbienia stanowi rozrywkę, mimo że uczestniczy w nich tyle samo osób, co w przypadku tylko jednego lidera pieśni.
- h. Śpiewanie musi odbywać się z pamięci, bez śpiewników i projekcji na ekranie.

- i. Jeśli ktoś koncentruje się na jakości dźwięku, jest to rozrywka, czy to z instrumentami, a cappella, czy w harmonii.

Śpiewanie dla rozrywki ma miejsce wtedy, gdy pozwala się, aby radość płynąca ze śpiewu i muzyki przesłoniła myśli o Bogu w jego sercu, niezależnie od tego, czy ma to miejsce – a) z instrumentami muzycznymi w radiu, telewizji lub na płycie CD lub bez nich, b) w połączeniu lub samodzielnie lub c) z instrumentami muzycznymi brak lidera, jeden lider lub wielu liderów. Oczywiście, można odczuwać wielkie uczucia podziwu, czci, czci i uwielbienia, wielbiąc Boga pieśnią, a jednocześnie cieszyć się melodią i muzyką innych głosów, które wychwalają i wielbią Boga, a nawet być podbudowani. To sprawa serca.

pytania

1. **Śpiew w ramach Starego Przymierza miał uczyć lekcji oraz wyrażać uwielbienie i dziękczynienie Bogu za Jego**
Modląc się

Jezus omówił modlitwę podczas swego przemówienia, powszechnie zwanego „Kazaniem na Górze” „A gdy się modlicie, nie bądźcie jak obłudnicy, którzy lubią stać w synagogach i na rogach ulic, aby ludzie ich widzieli. Powiadam wam z całą pewnością, że otrzymają pełną nagrodę! Ale kiedy się modlicie, idź do swojego pokoju, zamknij drzwi i módl się do swojego Ojca, który jest ukryty, a twój Ojciec, który widzi z ukrycia, wynagrodzi cię. „Kiedy się modlicie, nie mówcie bezsensownych rzeczy, jak to czynią poganie myślą, że zostaną usłyszani, jeśli będą tak rozwlekli. Nie bądźcie podobni do nich, bo Ojciec wasz wie, czego potrzebujecie, zanim Go poprosicie” (Mt 6,5-6). W Ewangelii Marka 11:17 Jezus nawiązuje do Izajasza 56:7, stwierdzając, że świątynia Boża jest miejscem modlitwy. Teraz świątynia Boża mieszka w człowieku.

„Pewnego dnia Jezus modlił się w pewnym miejscu. Gdy skończył, rzekł do Niego jeden z uczniów: «Panie, naucz nas się modlić, tak jak Jan nauczył swoich uczniów»” (Łk 11,1). Następnie Jezus powtórzył to, co oznajmił w Ewangelii według Mateusza 6:9-13 w przemówieniu modlitewnym w Kazaniu na Górze.

Co jest istotne w ich prośbie, aby nauczono ich modlić się? Czy uczniowie Jezusa nie umieli się modlić? Czy to możliwe, że postrzeganie modlitwy przez uczniów zostało skażone obserwacją modlących się ich przywódców religijnych, faryzeuszy? Czy patriarchowie modlili się, czy też bezpośrednia komunikacja Boga z nimi była tym samym, co modlitwa? Czy zgodnie z prawem danym przez Boga za pośrednictwem Mojżesza kapłani, prorocy i królowie byli jedynymi Izraelitami, którzy mogli się modlić?

W Starym Testamencie modlili się patriarchowie, kapłani, prorocy i Hanna. Ich modlitwy wydają się być głównie prośbami o przebaczenie, wybawienie i błaganiami o ulgę w cierpieniu. Nie byli jedynymi, gdyż Daniel i inni „modlili się w stronę świątyni”, miejsca obecności Boga.

Modlitwy Nowego Testamentu wyraźnie różnią się od modlitw Starego Testamentu, ponieważ ogólnie dotyczyły spraw duchowych. Łukasz zapisuje w Dziejach Apostolskich 10:1-5, że rzymski setnik Korneliusz nieustannie modlił się do Boga i że Bóg wysłuchał jego modlitw.

Postawa modlącego się

„Dwóch ludzi weszło do świątyni, aby się modlić; jeden faryzeusz, a drugi celnik. Faryzeusz stanął i modlił się w duchu: „Dziękuję Ci, że nie jestem jak inni ludzie, zdierycy, niesprawiedliwi, cudzołożnicy albo jak ten celnik”. Poszczę dwa razy w tygodniu, oddaję dziesięcinę ze wszystkiego, co posiadam” [arogancki – spójrz, jaki jestem dobry]. A celnik stojąc z daleka nie podnosił oczu ku niebu, lecz bił się w pierś, mówiąc: «Boże, zmiłuj się nade mną grzesznym [pokornym]»” (Łk 18,10-13). Z poniższych wersetów wynika, że wysłuchuje się modlitw pokornych, a nie obłudnych.

Wysłuchana modlitwa

Jan mówi nam, że Jezus jest winoroślą, a chrześcijanie latoroślami. Jeśli gałąź (chrześcijanin) nie pozostanie przytwierdzona do winorośli (Chrystusa), następuje śmierć, a gałąź (chrześcijanin) zostaje odcięta i wyrzucona – nie jest już w bezpiecznym stanie. Ci, którzy pozostają przywiązani do winorośli, są w Chrystusie, a ich modlitwy zostają wysłuchane, gdy wychwalają Boga, a nie siebie (Jana 15).

Przeszkoda w modlitwie

Bóg może nie zawsze wysłuchać modlitwy, ponieważ istnieją sytuacje, warunki, postawy i motywy, które utrudniają wysłuchanie modlitwy.

- Jakuba 4:2-3 „Nie macie, bo nie prosicie Boga. Kiedy prosicie, nie otrzymujecie, ponieważ prosicie ze złych pobudek, aby to, co otrzymacie, wydać na swoje przyjemności”.
- 1 Piotra 3:7 „Tak samo mężowie, bądźcie rozważni, żyjąc z żonami, i traktujcie je z szacunkiem jako słabszego partnera i jako dziedziców wraz z wami łaskawego daru życia, aby nic nie przeszkodziło waszym modlitwom”.

Częstotliwość modlitwy

„Wtedy Jezus opowiedział swoim uczniom przypowieść, aby im pokazać, że zawsze powinni się modlić i nie ustawać. Powiedział: „W pewnym mieście żył sędzia, który Boga się nie bał i nie troszczył się o ludzi. A była w tym mieście wdowa, która przychodziła do niego z prośbą: «Oddaj mi sprawiedliwość mojemu przeciwnikowi». Przez jakiś czas odmawiał. Ale w końcu powiedział sobie: „Chociaż nie boję się Boga ani nie troszczę się o ludzi, to jednak ponieważ ta wdowa ciągle mnie niepokoi, dopilnuję, żeby została wymierzona sprawiedliwość, żeby w końcu nie zmęczyła mnie swoim przyjściem”. ! I rzekł Pan: «Posłuchajcie, co mówi niesprawiedliwy sędzia. Czy Bóg nie wymierzy sprawiedliwości swoim wybranym, którzy dniem i nocą wołają do Niego? Czy będzie ich odkładał? Mówię wam, On to zobaczy dostąpią sprawiedliwości i czy szybko Syn Człowieczy znajdzie wiarę na ziemi” (Łk 18,1-8)?

Naśladowcy Chrystusa powinni konsekwentnie modlić się o pomoc w pokonywaniu codziennych przeciwności losu, żyjąc dla Chrystusa. Paweł stwierdza: „Zawsze modląc się w Duchu, w każdej modlitwie i prośbie. W tym celu czuwajcie z całą wytrwałością, zanosząc błagania za wszystkich świętych” (Efezjan 6:18).

Modlitwy i instrukcje wg

Jezus

- Modlitwa osobista – niech ten kielich (oczekująca śmierć Jezusa na ukrzyżowaniu) minie, ale Twoja wola się stanie
- Pouczenie o modlitwie – nie używaj próżnych powtórzeń
- Uwaga – modlitwy mężczyzn o to, aby je widziano, nie są wysłuchiwane

Apostołowie

- Modlitwa o śmiałość – Po uwolnieniu Piotra przez Sobór
- Modlitwa o działanie – Piotr modlił się i mówił: „Tabito, powstań”
- Osobiście – w więzieniu i o północy modlili się Paweł i Syłas

Apostołowie i chrześcijanie

- Wskazówki ogólne – jeśli ktoś jest dotknięty, niech się modli
- Za innych – dziękujemy i modlimy się zawsze za Was
- Modlitwy za siebie – buduj siebie i módl się w Duchu Świętym
- O przebaczenie – Pokutuj za tę niegodziwość i módl się

Zawsze na pierwszym miejscu w swoim sercu miej pełnienie woli Bożej. Módlcie się nieustannie. Modlitwy mogą być krótkie i bardzo szczegółowe. Módlcie się o rzeczy, które trwają wiecznie. Szukaj Bożego przewodnictwa, aby w codziennym życiu stawiać Jego Królestwo na pierwszym miejscu i stawiać innych ponad siebie. Módlcie się i pomagajcie w szerzeniu Ewangelii Chrystusowej. Modlitwa za innych i o wdzięczność są zawsze właściwe.

Modlitwy mogą być bardzo krótkie, w dowolnym miejscu, za siebie lub innych, radosne lub smutne, konkretne lub ogólne, ale nie skupione na sobie.

Pytania ___ b i c

1. Kiedy jest godzina modlitwy?
 - a. ___ Cztery razy dziennie rano, o 9:00, 15:00 i wieczorem
 - b. ___ Kiedy czegoś potrzebujesz
 - c. ___ Stale
 - d. ___ a i b
 - e. ___ b i c
2. Aby modlitwa chrześcijanina mogła zostać przyjęta przez Boga, musi on pozostać w Chrystusie.
T. ___ F. ___

Lekcja 10

Wieczerza Pańska – Wspomnienie Chrystusa

W pierwszy dzień praśników podeszli do Jezusa uczniowie i zapytali, gdzie każesz nam przygotować Ci Paschę do spożycia, a gdy nadeszła godzina, usiadł, a z nim apostołowie. I rzekł do nich, chciałem spożyć z wami tę Paschę, zanim będę cierpiał Jego ukrzyżowanie, bo powiadam wam: Nie będę jej spożywał, dopóki się to nie spełni w królestwie Bożym.

„Kiedy nastał wieczór, czas posiłku paschalnego, Jezus zasiadł do stołu z Dwunastoma. A gdy oni jedli, Jezus wziął chleb, a po błogosławieństwie (dziękowaniu) połamał go i dał uczniom, i rzekł: Bierzcie, jedzcie; To jest moje ciało. I wziął kielich, i odmówiwszy dziękczynienie, dał im, mówiąc: Pijcie z niego wszyscy, bo to jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów

Lekcja 11

Dający

„Albowiem tak Bóg umiłował świat, że dał swego jedyne Syna, aby każdy, kto Mu ufa, miał życie wieczne, a nie został całkowicie zniszczony” (Jan 3,16). Wydaje się, że istnieje bezpośrednia korelacja pomiędzy miłością a daniem.

W Chrystusie musimy nauczyć się kochać i przekazywać tę miłość poprzez dawanie – dzielenie się tym, co powierzył nam Bóg.

„A teraz, bracia, chcemy, abyście wiedzieli o łasce, jaką Bóg udzielił kościołom macedońskim. Po najcięższej próbie ich przeogromna radość [nadzieja na życie wieczne] i skrajne ubóstwo przerodziły się w bogatą hojność. Świadczyć bowiem, że dali tyle, ile mogli, a nawet ponad swoje siły. Całkowicie samotnie, usilnie błagali nas o przywilej uczestniczenia w tej służbie świętym (2 Koryntian 8:1-7).

„Jeśli ktoś nie troszczy się o swoich bliskich, a zwłaszcza o najbliższą rodzinę, ten zaparł się wiary i jest gorszy od niewierzącego” (1 Tymoteusza 5:8).

Postawa

Miłość do Boga wyraża się w trosce o potrzebujących. „Religia [*Threeskeía* – *aktywność zewnętrzna*], które Bóg, nasz Ojciec, uważa za czyste i nienaganne, jest to: opiekować się [zaspokajać ich potrzeby] sierotami i wdowami w ich niedoli i chronić się przed skażeniem świata” (Jakuba 1:27).

Chciwy człowiek kocha siebie bardziej niż Boga i innych.

„Nikt nie może służyć dwóm panom. Albo jednego będzie nienawidził, a drugiego miłował, albo będzie przywiązany do jednego, a drugim pogardzi. Nie możecie służyć Bogu i pieniądzą” (Mt 6,24).

„Jeśli rozdam wszystko, co posiadam biednym i oddam swoje ciało płomieniom, ale nie będę miał miłości, nic nie zyskam”. [Nie ofiarowałem Bogu mojej duchowej istoty, ponieważ mój dar wynikał z obowiązku lub polecenia.] (1 Koryntian 13:3).

„**Nakazuj bogatym w tym świecie, aby nie byli aroganccy**ani nie pokładać nadziei w bogactwie, które jest tak niepewne, ale pokładać nadzieję w Bogu” (1 Tm 6,17-19). W Ewangelii Marka 10:17-21 czytamy o bogatym człowieku, który przestrzegał Prawa, ale nie chciał dzielić się z potrzebującymi. Nie można zasłużyć na życie wieczne, przestrzegając litery prawa. Pragnieniem, które podoba się Bogu, jest czynienie dobra, życie święte i zaufanie Bogu. Bogacz gromadził swoje bogactwo na ziemi, a nie w niebie. Współczujące dawanie potrzebującym to skarb zgromadzony w niebie. Niezależnie od tego, czy bogaci, czy biedni, ci w Chrystusie gromadzą skarby w niebie, czyniąc dobro, pomagając innym materialnie i duchowo. Nie chodzi o ilość, ale o postawę serca w hojnym oddaniu siebie i dóbr materialnych, którymi dysponuje.

„**Uważajcie, aby nie czynić swoich „uczynków prawości” przed ludźmi**, aby być przez nich widzianym. Jeśli tak uczynicie, nie otrzymacie nagrody od waszego Ojca, który jest w niebie” (Mt 6,1-4).

„Biada wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze, obłudnicy! Oddajesz jedną dziesiątą swoich przypraw – mięty, kopru i kminku. Ale zaniedbaliście ważniejsze sprawy prawa – sprawiedliwość, miłosierdzie i wierność. Trzeba było praktykować to drugie, nie zaniedbując pierwszego” (Mt 23,23-24).

„A pewien człowiek imieniem Ananiasz wraz z żoną Safirą sprzedał także pewną posiadłość. Za pełną wiedzą swojej żony część pieniędzy zatrzymał dla siebie, resztę zaś przyniósł i złożył u stóp apostołów” (Dz 5,1-2). Nie chodzi o to, że nie przekazali całego dochodu, ale o ich postawę, gdy pragnęli chwalić ludzi.

Chciwość i egoizm

Chciwość to skupianie się na sobie – na tym, co mam, na swoim czasie i pragnieniach.

"Skazany na śmierć wszystko, co należy do waszej ziemskiej natury: niemoralność płciową, nieczystość, pożądlivość, złe pożądlivości i chciwość, co jest bałwochwalstwem. Z ich powodu nadchodzi gniew Boży". (Kolosan 3:5-6)

- I powiem duszy mojej: Duszo, masz wiele dóbr odłożonych na wiele lat; uspokój się, jedz, pij, bądź wesoły. Ale Bóg rzekł do niego: Głupcze, tej nocy żąda się od ciebie twojej duszy; i to, co przygotowałeś, czyje będzie?" (Łukasz 12:19-20)
- "Uważaj! Strzeżcie się wszelkiego rodzaju chciwości; życie człowieka nie zależy od obfitości jego mienia" (Łk 12,15).
- „Ale pobożność połączona z zadowoleniem jest wielkim zyskiem. Nic bowiem nie przynieśliśmy na świat i nic z niego wynieść nie możemy. Ale jeśli mamy żywność i odzież, poprzestaniemy na tym. Ludzie, którzy chcą się wzbogacić, wpadają w pokusę i pułapkę oraz w wiele głupich i szkodliwych pragnień, które pogrążają ludzi w ruinę i zagładę. Bo miłość do pieniędzy jest korzeniem wszelkiego zła. Niektórzy żądni pieniędzy odeszli od wiary i pogrążyli się w wielu smutkach” (1 Tymoteusza 6:6-10).
- „**Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi**, gdzie mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje włamują się i kradną. Gromadźcie sobie jednak skarby w niebie, gdzie mól i rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie włamują się i nie kradną. Bo gdzie jest twój skarb, tam będzie i serce twoje” (Mt 6,19-21).

- Przypowieść często nazywana bogaczem i łazarzem (Łk 16,19-31) żywo ukazuje trudną sytuację tych, którzy korzystają z Bożych zasobów na sobie, nie zważając na trudną sytuację tych, z którymi mają regularny kontakt. Jeśli ktoś się nie zmieni i nie zacznie wykorzystywać swoich zasobów dla dobra Boga, z pewnością zostanie wyrzucony sprzed Bożej obecności.

„Jezus rozejrzał się i rzekł do swoich uczniów: «Jakże trudno bogatym wejść do królestwa Bożego»” (Marek 10:23)! Bogactwo nie jest problemem. Poleganie na swoim majątku w celu zdobycia zbawienia i życia wiecznego, a nie na Bogu.

Hojny w sprawach materialnych

„Pamiętajcie o tym: [Paweł pisze do chrześcijan w Koryncie] Kto skąpo sieje, będzie też skąpo żąć, a kto sieje obficie, również obficie żąć będzie. Każdy człowiek powinien dawać to, na co zdecydował się w swoim sercu, nie niechętnie lub pod przymusem (z obowiązku lub niechętnie), gdyż Bóg kocha radosnego dawcę. I Bóg może złać na was wszelką łaskę, abyście we wszystkim i zawsze, mając wszystko, czego potrzebujecie, obfitowali we wszelkie dobre uczynki. Jak napisano: „Rozsypał swoje dary ubogim; jego sprawiedliwość trwa na wieki.”

Paweł w swoim liście do chrześcijan stwierdza: „Kto kradł, niech już nie kradnie, ale musi pracować, własnymi rękami czyniąc coś pożytecznego, aby mieć z czego dzielić się z potrzebującymi” (Efezjan 4:28).

Hojny w naszym intelekcie

Nie ślepo akceptuj to, czego cię nauczono. Osobiście badaj pisma święte, dyskutuj z innymi chrześcijanami, uzyskaj jaśniejsze zrozumienie Jego woli. Udowodnij wszystko sam, zamiast polegać i akceptować wiarę lub opinię zaufanego przyjaciela, nauczyciela, kaznodziei lub pastora. Przyjmij przykazania Chrystusa i zaufaj Mu poprzez posłuszeństwo. Jeśli ktoś nie próbuje zrozumieć, jak może się zmienić?

Hojny w naszym wpływie

Twój wpływ mierzy się tym, co myślą lub mówią o Tobie inni. Chrześcijańskie szafarstwo wymaga, aby Twój wpływ oddawał chwałę Bogu i służyło do zapewnienia biednym sprawiedliwości i miłosierdzia.

Hojny w swojej Ewangelii

„I rzekł do nich: Idźcie na cały świat i głoscie ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; kto zaś nie uwierzy, będzie potępiony” (Marka 16:15-16).

Bóg powierzył tym, którzy są w Chrystusie, swoją najcenniejszą i najważniejszą własność. Nie planował innego sposobu przekazywania Swojego ewangelicznego przesłania pojednania. Oczekuje, że będziemy pełnić Jego wolę, jeśli my tego nie zrobimy, zrobi to ktoś inny. Otrzymają Jego nagrodę; Nie będziemy. Pytanie brzmi: „Czy wykonujemy Jego wolę, czy też pozwalamy, aby ktoś inny zrobił to za nas?”

Hojny w stosunku do naszego czasu

Właściwe wykorzystanie naszego czasu obejmuje spędzanie czasu dla siebie, rodziny, potrzebujących, studiowanie i niesienie ewangelii światu, aby zaspokoić ich potrzeby duchowe. Oprócz pomocy finansowej na pokrycie kosztów można wziąć udział w:

- a. Indywidualne, indywidualne studia biblijne
- b. Przeprowadzanie ludzi do nauczyciela
- c. Dystrybucja i ocena biblijnych kursów korespondencyjnych
- d. Opracowywanie lekcji pisemnych
- e. Zachęcanie innych do służby

Osobista odpowiedzialność w dawaniu

Czy jestem odpowiedzialny za spełnianie Jego woli? Oczywiście odpowiedź jest oczywista – zdecydowanie TAK, jestem osobiście odpowiedzialny!

Do złożenia rachunku wezwani zostaną nie tylko wierni naśladowcy Chrystusa, ale wszyscy. „Dopóki żyję” – mówi Pan – „każde kolano zegnije się przede mną; każdy język będzie wyznawał Boga. Tak więc każdy z nas za siebie zda sprawę Bogu” (Rzymian 14:11-12).

Dawanie jest odpowiedzią serca stosownie do tego, jak komuś powodziło się. Nie jest to jakiś „wymóg prawny”, taki jak dziesięcina.

Chrześcijanin musi zdawać sobie sprawę z rzeczy, które wpływają na jego dawanie, zarówno dobre, jak i złe. Czyny i mowa mają na celu uwielbienie Boga; w przeciwnym razie wysławia Diable i jego sprawę. Ktoś jest osobiście odpowiedzialny za ich dawanie i zarządzanie!

Niedopuszczalne dawanie

- Niewykorzystywanie środków, które Bóg zapewnił do wykonywania swojej woli.
- Dawanie dlatego, że jest to polecenie, a nie polecenie płynące z serca
 - Jezus nazwał obłudników tych, którzy dają z powodu nakazu. Skupiali się na wykonywaniu polecenia, zaniedbując to, co w życiu najważniejsze – sprawiedliwość, miłosierdzie i wierność
- Dawanie uznania przez człowieka
- Bezsensowne dawanie skażone grzechem
 - Wiele lat wcześniej w Księdze Izajasza 1:10-17 Bóg oznajmił: „Nie składajcie już żadnych bezsensownych ofiar; ... Nie mogę tolerować uroczystości splamionych grzechem! ... Myć się! Oczyszćcie się! Usuńcie sprzed moich oczu swoje grzeszne uczynki. Przestań grzeszyć! Naucz się robić to, co słuszne! Promuj sprawiedliwość! Daj uciśnionym powód do świętowania! Podejmij sprawę sieroty! Broń praw wdowy!

pytania

1. Dlaczego chrześcijanin powinien dawać?
 - a. ___ To polecenie, którego należy przestrzegać
 - b. ___ Z miłości do Boga i człowieka
2. Ile powinien dać chrześcijanin?
 - a. ___ Dziesięć procent, dziesięcina
 - b. ___ Aż zacznie boleć
 - c. ___ Jak ktoś odniósł sukces
3. Chciwość to skupianie się na sobie i zaspokajaniu swoich pragnień, zamiast skupiania się na zaspokajaniu potrzeb fizycznych i duchowych.
T. ___ F. ___
4. Kim są ci, którzy zdadzą sprawę z tego, czego dokonano lub czego nie udało się zrobić tu na ziemi?
 - A. ___ Grzesznicy
 - B. ___ Chrześcijanie
 - C. ___ Cała ludzkość
5. Co jest niedopuszczalnym dawaniem?
 - A. ___ Dawanie, ponieważ jest to nakazane
 - B. ___ Dawanie w celu otrzymania osobistego uznania
 - C. ___ Dawanie z niewybaczonym grzechem
 - D. ___ Wszystko powyższe

Dyscyplina kościelna

Lekcja 12

Chrześcijanie mają społeczność z Chrystusem i powinni być z wszystkimi, którzy są w Chrystusie. Są równi w miłości Bożej, zbawieniu i wszelkich dobrodziejstwach płynących z bycia w Chrystusie. Jednak będąc ludźmi, różnią się zdolnościami, intelektem, wiedzą, mądrością i dojrzałością zarówno w świecie fizycznym, jak i duchowym. Dlatego będą pojawiać się konflikty o różnym stopniu nasilenia, które należy rozwiązać.

Będą także różnice w rozumieniu i osobistej interpretacji pism świętych. Niektórzy mogą próbować narzucić innym swoją interpretację jako warunek wspólnoty, co jest sprzeczne z instrukcjami Pawła zawartymi w 1 Liście do Koryntian 8. Poza tym będą tacy, którzy nauczają swoich wierzeń obcych Biblii.

Celem zborowego postępowania dyscyplinarnego jest przywrócenie do życia chrześcijanina, który zabłądził i nie prowadził już życia podobającego się Bogu. Ima na celu zapobieganie utracie duszy, zapobieganie skażeniu Ciała oraz ukazywanie Światu Bożej miłości, sprawiedliwości i miłosierdzia.

Dyscyplina nigdy nie może kończyć się na jakiejś osobistej interpretacji, której akceptacja jest wymagana przez wszystkich, aby być we wspólnocie.

Hebrajczyków 12:5-7 – „Synu mój, nie lekceważ karcenia (karcenia) Pana i nie poddawaj się, gdy jesteś przez Niego poprawiany. Bo Pan karci tego, którego kocha, i karze każdego syna, którego przyjmie. To, co znosicie, karci was. Bóg traktuje was jak synów. Czy jest syn, którego ojciec by nie karcił?”

2 Tymoteusza 3:16-17 – „Całe Pismo jest natchnione przez Boga i pożyteczne do nauczania, do przekonywania, do poprawiania i do wychowywania (puczania) w sprawiedliwości”.

Hebrajczyków 12:11 – „W tej chwili wszelka karność (karcenie) wydaje się raczej bolesna [niekoniecznie fizyczna] niż przyjemna, ale później wydaje spokojny owoc sprawiedliwości tym, którzy zostali przez nią wyszkoleni”.

Efezjan 6:4 – „Ojcowie, nie pobudzajcie do gniewu swoich dzieci, ale wychowujcie je, kształćąc i pouczając o Panu (karcenie i pouczenie).

Natchnione Słowo instruuje nas, jakie kroki należy podjąć, aby zachować wierność, jedność i społeczność z Bogiem i człowiekiem:

1. Chrześcijanie, którzy zgrzeszyli przeciwko tobie lub Bogu, mają się zwrócić do swoich chrześcijańskich braci, aby wyjaśnić, dlaczego ich postępowanie jest grzeszne, aby mogli naprawić swoje postępowanie.
2. Dyscyplinę należy rozpocząć natychmiast, nie jutro, nie w przyszłym tygodniu, nie w przyszłym miesiącu czy nie w przyszłym roku.
3. Dyscyplina musi być konsekwentna i trwać do momentu pojawienia się pokuty lub wyczerpania się wszelkich okazji do pokuty.
4. Nigdy nie należy stosować dyscypliny na podstawie pogłosek. Dlatego też zaangażowane strony muszą najpierw podjąć próbę rozwiązania sporu. Znają fakty, ale mogą je rozumieć inaczej.
5. Dyscyplina musi być stosowana wobec bogatych i biednych, mężczyzn i kobiet, starszych i młodych, bez stronniczości.
6. Miłość zawsze musi być najważniejsza.

Dyscyplina przez lokalną kongregację

Najskuteczniejszą metodą szkolenia/instruowania i wprowadzania zmian jest metoda indywidualna. „Jeśli twój brat zgrzeszy przeciwko tobie, idź i powiedz mu o jego winie, między tobą a nim sam na sam. Jeżeli cię usłucha, pozyskasz brata swego” (Mt 18,15).

Jeśli działania jeden na jednego nie przynoszą zmian, inni muszą się zaangażować. Kilku, może dwóch lub trzech chrześcijan szanowanych przez sprawcę i całe zbór powinno udać się z tobą do obrażonego, a nie twój kumpel, który zawsze się z tobą zgadza, aby omówić jego sytuację (Mt 18,16).

„Bracia moi, jeśli ktoś spośród was zboczy od prawdy i ktoś go nawróci, niech wie, że kto nawróci grzesznika z jego wędrówki, wybawi jego duszę od śmierci i zakryje mnóstwo grzechów” (Jakuba 5:19-19). 29).

„Przede wszystkim trwajcie w gorliwej miłości wzajemnej, gdyż miłość zakrywa mnóstwo grzechów” (1 Piotra 4:8).

Lud Boży ma czasami korygować swoich braci, stosując karę, która może wydawać się surowa. „Usuń (oczyść) stary kwas” (V7) „nie zatrzymujcie się (nie zadawajcie się) z kimkolwiek, kto nosi imię brata, jeśli jest on winny” (w. 11) [praktykowania] grzechu. Cały zbór, zgromadzeni, powinni skonfrontować się z nim osobiście, a nie za pośrednictwem listu, e-maila, SMS-a, tweeta, rozmowy telefonicznej czy publicznego ogłoszenia. To nie jest problem starszych, to problem całego zboru i wszyscy powinni być w to zaangażowani (1 Koryntian 5 i Mateusza 18:17).

Z czym się nie kojarzy lub z czym nie współpracuje? Czy jest to unikanie, nierozmawianie z rodziną, nieudzielanie jej pomocy, zakaz gromadzenia się, niejedzenia i spania z rodziną oraz zaprzestanie bliskiego towarzystwa? Celem dyscypliny jest spowodowanie zmiany w działaniu z powrotem w kierunku pojednania z braćmi i Bogiem. Żadne stowarzyszenie nie uniemożliwia komunikacji, tym samym niwecząc cel postępowania dyscyplinarnego. Zaprzestanie wszelkiego bliskiego towarzystwa; takie jak niespożywanie wspólnego posiłku, posiłku agape podczas obchodzenia Wieczery Pańskiej, jest zamierzonym działaniem.

Sukces postępowania dyscyplinarnego

Jak stwierdzono wcześniej, celem dyscypliny jest odejście od grzeszenia i pojednanie z Bogiem. Działanie zgromadzenia po okazaniu pokuty jest niezwykle istotne. Przeczytaj ponownie napomnienie Pawła: „Ale jeśli ktoś spowodował smutek, nie sprawił mi smutku. W pewnym stopniu – nie chcę tego zbyt podkreślać – dotknęło to was wszystkich. Ta kara nałożona przez większość jest wystarczająco surowa dla takiego człowieka. Więc przebac mu i pociesz, bo inaczej utonie w swoim nadmiernym żalu. Dlatego nalegam, abyś zapewnił go o swojej miłości” (2 Kor 2, 5-8). Miłość sprawi, że nie poczuje się chrześcijaninem drugiej kategorii. Jest powracającym sługą. Jego Pan chce, aby był pracownikiem w królestwie. Wszyscy pozostali chrześcijanie muszą go zachęcać i pomagać, aby stał się wiernym i produktywnym sługą Bożym. Jeśli skruszony, pojednany brat nie może działać w Ciele Chrystusa, Ciało jest osłabione i niezjednoczone.

Umyślny grzech

Czy jest jakaś różnica pomiędzy praktykowaniem grzechu a grzechem umyślnym? Czy ktoś, kto tak postępuje, nie może zostać przywrócony do Boga? Hebrajczyków 10:26. „Jeśli bowiem po otrzymaniu poznania prawdy nadal grzeszymy rozmyślnie (świadomie), nie ma już dla nas ofiary za grzechy”.

Jan 8:34 „Jezus im odpowiedział: «Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, każdy, kto dopuszcza się grzechu, jest niewolnikiem grzechu.»”

Czy uleganie pokusom czyni człowieka niewolnikiem, czy też praktyka grzeszenia określa jego status? To nie poddanie się, ale praktykowanie grzechu, pragnienie kontynuowania i odmowa zmiany powodują niewolę grzechu. To styl życia. Tak więc, wciąż gromadząc się ze świętymi; zatwardziały grzesznik ma być odizolowany podczas spożywania wspólnego posiłku (posiłku agape lub uczyty miłości), jedzenia ze stołu Pańskiego, co ma przypominać mu o krwawej ofierze Chrystusa złożonej za ich przebaczenie.